

14. Rendhagyó zárszó – amikor Jézus „nincs meg”

A kérdésről csak két könyvet említenék, az eddigi laza hozzáállással. A két könyv bárki számára elérhető. Az egyik Holger Kerstner: *Jézus Indiában élt (A keresztre feszítés előtt és után)* című könyve, a másik Elizabeth Clare Prophet: *Jézus elveszett évei* címen jelent meg. Mindkét írás bizonyítékok sorát adja közre a Biblia számára „ismeretlen” időszakokról.

Kezdeném a végével. A „feltámadás” után Jézus mennybe megy. Ehhez a kijelentéshez a kumráni szekta szertartásrendjét kell mélyebben ismerni. Annak a szektának, vallási irányvonalnak a szertartását, melyhez Jézus is tartozott, szoros szálakkal kapcsolódott.

A mennybemenetelt, ha nem a Biblia stílusában „értelmezi” valaki, akkor az az ortodox zsidó kabbalisztikus¹⁵⁵ közlésmód nem befolyásolja annyira mint hívőt és mint gondolkodót sem. Mert hiszen Lukácson kívül a többi evangélista is ortodox zsidó kultúrán nevelkedett. Nem véletlen – számomra – , hogy a *Jelenések könyvének* egyes leírásai és a zsidó kabbala szövegei egyes helyeken kísérteties hasonlóságot mutatnak. De maradjunk a kumrániaknál.

A kumráni szertartás olyan liturgikus épületben folyt – régészetileg bizonyíthatóan –, amelynek a tere közepén több lépcsővel volt elválasztva, vagy inkább összekötve. A lépcső a templom (ha egyáltalán ez a kifejezés itt helyes) közepén, hosszanti terének közepén volt. Jó néhány lépcső két szintre osztotta a belső teret. Ennek mai már régen elfelejtett, egyesek szerint csak megerőszkolt utóképe a szentély lépcsője. A lépcső, ahol a pap a bűnös valóságból a tömjénfüsttel megtisztított szentelt szférába emelkedik. Kumránban ez napi rituálé. Az évszázadokig folyamatosan ismételt szertartás két alappont között mozog. A fő szereplője a rituálénak, amelyet Jézus sokszor „alakított” az elején polkra száll, ezzel a kifejezéssel (!) íródik le a rituálé – a híres, de nem véletlenül, alig ismert kumráni tekercsekben –, majd a végén a lépcsőn felmenvén, a mennyekbe emelkedik (!). Igaz, a „felhő nem takarja el szemük elől...” A Biblia ezt a rituálét meséli újra, kicsit másképp. Ne nekem higgyenek, hanem a ma már magyarul is elérhető szakirodalomnak, melyet gyakorló filozófusok írtak.

Ha statisztikai adatokat megismételném, de nem teszem, akkor kiderül, hogy Jézus tetemesen több ideig „nincs meg” a Biblia számára, mint amennyi alatt tevékenykedik.

Egy kis kitérő erről a „nincs meg”-ről. Valami ilyesmivel kezdtem a lepel történetét is, hogy a lepel eleinte nincs meg a kutatás számára. De ez nem azt jelenti, hogy valóban nincs meg, csak annyit, hogy a kutatás nem tudja hitelt érdemlően rekonstruálni a hollétét azokban az években. Ehhez hasonlít Jézus „elveszése” is. Előtte, hogy még jobban érthető legyen egy triviálisan egyszerű, közgyűjteményi példát hoznék, konkrét adatok nélkül, mert nem érzem magam feljogosítva azok közlésére. Ha egy közgyűjteményben egy, az egyszerűség kedvéért, néhány lapból álló műtárgy, hívhatjuk oklevélnek is, nem kerül vissza az adott polc, adott tárolódobozába, hanem véletlenül tőle kissé távolabb csúsztatják be valahová, akkor ez a műtárgy a kutatás számára elveszett. Ideigóráig nincs meg. Az ilyen raktárak visszakeresési rendszereit éppen azért találják ki, tanítják és vizsgáznia kell a levéltárosnak a felsőfokú képzésben, hogy ilyen és ehhez hasonló hibákat véletlenül se kövessen el, más hibákról nem is beszélve. Egy-egy ilyen „elveszés” évtizedekig is eltarthat. Majd egy véletlen folytán ráakadnak, és mindenki örül, mint az Úr az eltévelyedett báránynak. Egyébiránt, az Úr is ezért örül, mert ő is és az intézmény vezetője is pontosan tudja, hogy az éppen „eltévelyedett”, megvan ám, csak nem talál vissza az akolba. Ugyanis a rendszerben, az éppen adott rendszerben, mindkettő benne marad, csak az

akolban maradtak számára nincs meg. Így van ez az eltévelyedett műtárgyakkal, az eltévelyedettnek vélt gondolatokkal, filozófiai állásfoglalásokkal, miegyébbel.

Ma tudjuk, hogy Jézus a fentebb említett tizenhét évben nincs meg, persze kizárólag a Biblia számára nincs meg. A „megtaláláshoz” el kell utazni Sinagarig (GPS: É. sz.:34.0836708 K. h.:74.7972825) Tibetig, Dzsammuig, Kasmírig. A hindu tanítás és múltörzés pontosan tudósít Jézus tevékenységéről, útjairól, ottani tanulásáról és tanításáról. Ezek a tények és történetek a torinói lepel történetét már nem befolyásolják, bár szorosan kapcsolatban állnak a tárgyi és történelmi tények üzenetével.

A történethez még két időszak társul a Biblia logikáját követve. Az egyik a feltámadás és a mennybemenetel közti időszak, a másik a mennybemenetel utáni időszak, amelyet akár örökkévalóságnak is hívhatunk. Nekem már elsődleges előtt komoly konfliktusom támadt, az egyébként nagyon szeretett hitoktató pap bácsimmal, mert sok egyéb mellett azt kezdtem csökönyösen firtatni, hogy hol van Jézus a feltámadás és a mennybemenetel között. A kérdés akkor valahogyan ilyen formán fogalmazódott meg bennem, és ma sem bonyolítanám jobban: hol van Jézus akkor, amikor éppen nem jelenik meg senkinek? A mennyei apukája mellett ül a felhő mögött és figyel engem, hogy jó vagyok-e, vagy egy barlangban bujkál, és a tanítványok etetik? Nagy botrány keveredett ebből, olyannyira, hogy az elsődlegesem is veszélybe került, de aztán elsimították az ügyet, és én egyedül fehér rövidnadrágban, a sok sötétkék rövidnadrágos között, elsődleges lettem. De tényleg, hol van Jézus ekkor is, amikor megint nincs meg? Nyilván megint egyetlen szó a válasz, illegáltságban. Dupla halálos ítélettel a feje fölött, és a tanítványait is erősen meghurcolják, ha kiderül, hogy ők is tudnak a mester hollétről de nem működnek együtt a hatóságokkal. Mindkét hatósággal, mert mindkét jogrend szerint vétett azzal, hogy a kivégzés sikerességét, hogy finom legyek, befolyásolta, és a hatóságokat félrevezette. Ezzel másokat is veszélybe sodort a korabeli jogrend szerint. Ezért aztán a mennybemenetelig csak néhányszor jelenik meg és rövid időre. A követőknek bizonyítani akarja, hogy életben van, a hatóságoknak pedig nem akar esélyt adni, az elfogatására. Judás halott, a zelótaszervezet pedig mintha amnesztiát kapott volna, mert sehol sem említik azok üldözését. A római katonai erő és vélhetően az addig sem tétlenkedő elhárítás jóvoltából meg lett volna rá a lehetőség. A bibliáíróknak pedig kapóra jött volna egy vagy több újabb „gonosz római” – akár idézőjel nélkül is –, vagy akár a zsidó többség általi üldöztetés története. Ilyenről mégsem tud a kutatás. A bar-kohba lázadásig és a Maszada-szikla erődjének ostromáig nem ismeretes ilyen konfliktus az elnyomó rómaiak és az elnyomottak között. A negyven nap után következik a mennybemenetel eseménye, amelyet megint csak idézőjelben kellene írni. A Biblia, a többször említett Barbara Thiering által ismertetett kumráni rituálé fogalomkörét alkalmazva egy képekben kommunikáló mesét szerkeszt. Ez az évszázadokkal később, évszázadok alatt készülő szöveg már bármit elbír, ahogy mondani szokás. Ekkor már csak a katolikusnak nevezett egyre erősödő érdekszövetség érdekeit tartják szem előtt az egyébként erősen befolyásolt írók, a hitelesség nem szempont.

A tény az, hogy Jézus megint eltűnik, most már végérvényesen a Biblia látóteréből. Ez a bibliai történet lezárását eredményezi, teszi lehetővé. Viszont a történet ismét folytatódik ismét ugyanott, ahol a tizenhétéves (?) tanulmányút abbamaradt. Abban az időszakban tudatos gyakorlatozást folytatott a tömegek befolyásolhatósága terén. Sikeresen. Sok az áthallás és a hasonló esemény a bibliai történetekkel. Ezek összefüggéseit, eredetüket hozzáértők magyarázzák.

Itt zárásképpen csak néhány adat, minden konklúzió levonásától és bizonyítékkereséstől mentesen.

Azt sem vizsgálnám, hogy a Biblia vett-e át a *Védáktól* kísértetiesen azonos szövegrészeket, vagy azokat a Biblia ismeretében később írták a *Védákhoz*, vagy esteleg mindkét írás ugyanazt állítja ugyanarról az eseménysorról.

Jézus ismét feltűnik a Távol-Keleten, ezt a történetet a hindu írások és mai szerzetesek pontosan ismerik. Az európai általános ismeretekből hiányzik, mert el is akarták hallgatni. A *Védák* nevű hindu szentírás – *A Szent Iszá élete (Aki az ember fiai között a legjobb* cím alatt a XIV. fejezetben tárgyalja Jézus (Szent Iszá) tevékenységét.

A *Védák*ban olvashatók az alábbiak is, melyek legalább annyira elgondolkodtatók, mint a történet elején, ugyan másképp, de szintén elgondolkodtatók voltak a Lenintől idézett nem közismert gondolatok.

Védák:

III/12. „Végző szenvedésükben az embereknek eszükbe jutott az ő erős Istenük. A kegyelemért könnyörögtek...”

V/1. „A tizennegyedik évében lévő fiatal Iszá, az istenáldott, eljött a Szind istennő oldalára, és letelepedett az árják között, azon a földön, melyet Isten kedvelt.”

V/5. „Hat évet töltött Dzsuggernautban, Rádzsagihában, Benáresben és a többi szent városban. Mindenki szerette, mert Iszá békében élt a vajisákkal és a sudrákkal, akiknek a szentírást tanította.”

VI/3. „Miután tökéletesítette magát a páli nyelvben, az igazságos Iszá tanulni kezdte a szúrák szent írásait.”

VI/15. „Azért azt mondom néktek, hagyjátok el a bálványokat és ne kövessetek olyan rituálékat, amelyek elzárnak benneteket Atyátoktól, és azokhoz a papokhoz kötnek, akiktől a menny elfordult.”

IX/1. „Íszá, akit a Teremtő kiválasztott arra, hogy a bűnbe jutott népeknek eszébe juttassa az igaz Istent, elérte huszonkilencedik évét, amikor visszatért Izrael földjére.”

X/2. „Ám a városok vezetői félni kezdtek tőle, és tudatták a főkormányzóval, aki Jeruzsálemben lakott, hogy egy Iszá nevezetű ember lázítja a népet, hogy a tömegek kitartóan hallgatják, elhanyagolják az állam dolgait, és ez az ember azt állítja, hogy a nép nemsokára megszabadul betolakodó kormányzóitól.”

X/3. „Akkor Pilátus, Jeruzsálem kormányzója azt parancsolta, hogy fogják el Íszát...”

XIV/10. „És szent Iszá tanítványai elhagyták Izrael földjét, szétszóródtak a pogányok között...”

XIV/11. „A pogányok, az ő királyaik és harcosaik meghallgatták a prédikálókat, megtértek hitükben, elhagyták papjaikat és bálványait...”

A szövegek eredete erősen kérdéses. A hindu vallás mellett a tibeti vallás erős párhuzamokat mutat a mai katolicizmus alaptételeivel és gyakorlatával.

Elizabeth Clare Prophet: *Jézus elveszett évei* című írásának 71. oldalán a 2. bekezdésben a következőket olvashatjuk:

„Tibet vallása nagyrészt megfelel a katolikus vallásnak. A tibetiek egy Istenben, a Szentháromságban, a paradicsomban, a pokolban és a purgatóriumban hisznek, könnyörögnek a szentekhez, alamizsnát osztanak, imákat mondanak, áldozatot mutatnak be a holtakért, számos konventjük van, amely szerzetesekkel és barátokkal van tele, akik a szegénység, engedelmesség és könnyörületesség hármasságán túl többféle más fogadalmat is tesznek. Gyóntatóik vannak, akiket feletteseik választanak ki, és akik gyóntatási engedélyüket egy lámától, vagy püspöktől kapják, ilyen engedély nélkül, nem hallgathatnak gyónást.” (Desideri azt mondja [a tibeti szerzetesekről], hogy kolostori életet élnek és

tonzúrájuk van – Desideri: Desiderius Erasmus Roterdamus – 1466–1536)– , és nem róhatnak ki penitenciát. Szentelt vizet, keresztekét és gyöngyöket használnak.”

Ma az Íszának (Jus Asaf) és anyjának tartott sírokat látogatják, gondozzák, és történeteik vannak arról, hogy az elmenetele után három évvel visszatért a zsidók földjéről, és hosszú, közmegebecsülésnek örvendő életet élt Íszá Kasmírban és Tibetben. Sírjaiknak tartott emlékhelyek Jézus anyja sírhelyének tartott sír Pakisztánban, Mariban van. Jézus (Íszá, Jus Asaf) sírja Sinagarban van. Arra semmiféle magyarázatot nem találni, hogy miért hiszik és állítják az ottani szerzetesek, hogy ezek a leletek, objektumok hitelesek. Mindenképp elgondolkodtató a kumráni rituálék ismeretében a mennybemenetel fogalmának teljes átértelmezése okán.

A fentiek a tizenhét éves „meg nem lét” idejére adnak érintőleges betekintést, és nem is szándékoznak ezzel mélyebben foglalkozni, mert a téma szempontjából, mely kizárólag a Bibliát tekinti objektív forrásnak, ezekben az időszakban Jézus nincs meg. Arról pedig a Biblia eleve nem is adhat számot, hogy a mennybemenetel után hol van Jézus. Hogy a feltámadás és a mennybemenetel között hol van, arra a Biblia kísérletet sem tesz, pedig kérdéses. Ha csak nem akarom komolyan venni azt a tarthatatlan állítást, hogy a mennybéli és a földi jelenések között ingázik, akkor fel kell tenni a kérdést, hogy hol van. Ugyan a kutatások tudják, hogy hamarosan, a „mennybemenetel után” ismét megjelenik a hindu írásokban, mint aki visszatért a zsidók közül, és mint aki ezután közmegebecsülésnek örvendő, magas kort ért meg. A két időpont közötti időszakban hol van, senki sem tudja. Ezért a kérdésért nem akartak elsősorban eldönteni.

Útravaló:

A vénember, Hiribi, egy eldugott hegyi faluban morzsolgatja maradék életét. Mindegyik fia meghalt a háborúban, és Hiribi folyamatos vitában áll Istennel. Egy reggel, ott ahol a hegyi patak kicsike tóvá duzzad, ott, ami előtt a több száz méteres szakadékba zuhan a víz, ott egy kikötött csónakba hat gyerekek mászott be és játszadozott. A kötél kioldódott, és a csónak lomhán, vészjóslóan észrevétlenül kúszni kezdett, mert nem úszott őszintén előre, hanem alattomosan, lassan kúszott ahhoz a ponthoz, ahol a két sziklából emelt gát között a mélybe bukik a víz. Hiribi látta ezt és rohant. Rohant az emberekért, hogy mentse a gyerekeket, amíg lehet. Amire visszaértek, a csónak recsegve, reszketve állt a kritikus ponton, de nem mozdult. Az emberek sorban vették ki a megrémült gyerekeket, a kőből öszszeszerótt gáton állva, a csónakba hajolva. Az utolsó kisgyerek már ölben volt, amikor a csónak egy nagy sóhaj és recsenés után pozdorjává tört a lezuhanó víztömegben, lent a sziklaormokon.

A vén Hiribi évekig tagadta azt, hogy van Isten. Azért, mert a fiai meghaltak, mind az öten a háborúban. Ő azóta volt lelki háborúban az Úristennel. De amikor látta, hogy egy evező nélküli csónak, amit hat gyerekekkel leragadott a víz, megállt a vizesés fölött, ott ahol nem volt semmi, ami megakassza, és addig állt ott, amíg mind a hat gyereket kimentették: akkor az öreg Hiribi arra gondolt, hogy talán mégiscsak van Isten, mindössze ő nem találkozott még vele. Nos tehát, ez a vén Hiribi elhatározta, hogy végére jár a dolognak. Tudni akarta, hogy van-e Isten, vagy nincs. Nem csak hinni, hanem tudni. Fogta magát és beült egy másik csónakba, eldobta az evezőt és hagyta, hogy sodorja a víz a csónakot...

Odaért, ahhoz a ponthoz ahol a gyerekek csónakja állt napokkal ezelőtt. Tudta, hogy ott nincsen semmi. Sem szikla, sem homokpad, ami a csónakot megakaszthatná. Csak a lengő, táncot járó, hosszú hínárokat látni, melyek még selymesek is, és valószínűtlenül zöldre festik a vizet. Hiribi csónakja a zuhogó elé ért, és ellenállás nélkül zuhant a mélybe. Az utolsó másodperc töredékben átvillant a vén Hiribi agyán, hogy Istent csak hinni lehet.